

ПРИДЕСНЯНСЬКА КНИЖКОВА ПОЛИЦЯ

ПРОДОВЖЕННЯ ТРАДИЦІЙ

Щедре Чернігівське Полісся з давніх-давен відзначалося своїми талантами. Як і раніше, останнім часом багато чернігівських поетів і прозаїків плідно працюють на творчій ниві.

В 1994 р. побачили світ і надійшли до краєзнавчого відділу Чернігівської обласної бібліотеки ім. В. Г. Короленка цікаві книжки наших земляків: «Мамина вишня» А. Пашкевича, «За недоказанністю обвинення» В. Пришпишнікова, «Зелена неділя», «У затінку серця» В. Сенцовського та «Своими очима» М. Биковця.

Збірка оповідань відомого композитора А. Пашкевича, видрукувана видавництвом «Веселка», розрахована на середній та старший шкільний вік. В ній проглядає і зболене воєнне дитинство, і становлення юності, закоханість у рідний край і біль за сплюндровану, понівечену землю-годувальницю. В книжці опубліковані відомі пісні композитора, що полюбилися всім. Це — «Мамина вишня», «Хата моя, біла хата», «Степом, степом», «Виростеш ти, синку» та інші.

В автобіографічних новелах композитора «Світло озера» та «Вирваний корінь» звучать легенди рідного краю.

Вся книга пронизана світлом материнського добра і любові, а «любов матері — велике диво на землі, яке являється з вічності буття і не полишає дитину довіку», як зазначає в передмові Ярема Голяк.

Не тільки діти, а й дорослі, завдяки цій збірці, по-новому відкривають для себе керівника народного хору Чернігівської обласної філармонії народного артиста України Анатолія Пашкевича.

Дві останні книги поезій В. Сенцовського виявляють нові грані таланту письменника, що мешкає у Борзні. Від світлих, ліричних поезій збірок «Зелена неділя» та «У затінку серця» віє теплом і спокоем, якого так зараз не вистачає. Поетичними образами стають фіалки, сонях, вітер, сонце, місяць, хмари: «...Фіалка лягла в келих трунок-згубу», «Сто соняхів ураз саянули в душу», «А сонце — купідон».

Вразлива душа поета відчула біль захисників самостійної України, що загинули під Крутами в січні 1918 р. Вірш так і називається «Крути».

Скрикнув я... Це тільки сон...

Заходить сонце.

Світло, паче кров, в вікно тече...

Якщо кулю перейняв в бою той хлопець,
то чому болять й моє плече?

Жахливий голод 33-го знайшов відображення у вірші «Моему дідові, у 33-й». Серце стискається, коли читаєш рядки: «І спали і не спали пухлі діти... І марились їм паляниця, як стодола».

Краєвиди рідних місць опоетизовані у віршах «Рідний край», «Заческай», «Осінь йде на жовтих лапах», «Борзенка». Свята материнська любов відлунює в багатьох віршах збірки «Зелена неділя». Це «Вічна гра», «Допоки світиться твоє вікно», «Хай тобі вірш всміхнеться, як місяць».

«Мне хочеться порой стихотвореньем, как соком дивным жажду уто-
лить». Ці слова можна взяти епіграфом до книжечки поезій чернігівця
М. Биковця «Своими глазами». Людина не байдужа до всього у цьо-
му житті, поет легко і невимушено оспівав у віршах пори року, кохан-
ня, солдатську службу: «Ко мне октябрь заглянул в окно», «В кепочке
набекрень», «Декабрь капризничал, как малое дитя», «Мечта солдата»,
«В курилке»...

Всі негаразди нашого сьогодення і виверти сучасного життя влучно
підмітив у віршах «В Америку», «Банан», «Бизнесмен». Наше входжен-
ня в ринкову економіку поки що дуже пробуксовує. Як і раніше, жит-
тя своє проводим у чергах, фантастичні ціни роблять недоступними
більшість товарів для наших людей. І поет відгукнувся на ці проблеми
віршами «Философия жестокости», «В очереди», «Показуха».

Всім нелегко, але поет закликає нас посміхатися, щоб здолати усі
перешкоди: «Дорогу улыбке, друзья! Время движения и обновления
остановить нельзя».

Цікава за змістом та викладом повість В. Прянишнікова «За недо-
казанностью обвинения». Це — насичена фактами повість-пошук про
батька автора, репресованого у листопаді 1937 р. 1993 року В. Пряни-
шнікову вдалося ознайомитися зі справою батька Корнила Івановича.
Справа ця зберігається в УСБ по Чернігівській області. На день ареш-
ту К. І. Прянишніков працював столяром у Добрянській столярно-меб-
левій артілі. На сторінках справи проглядає свавілля і беззаконня
Системи, яка безжалісно знищувала непотрібних їй людей всіх звань
і рангів, робила нестерпним життя їхніх рідних і близьких. Звинуваче-
них тримали в таких умовах і так вели допити, що врешті-решт багато
з них не витримували таких знущань і «зізнавалися» в злочинах, які їм
фабрикували. Так сталося і з К. І. Прянишніковим. Його було засуд-
жено на десять років ВТТ.

Книжка цікава тим, що в ній діють не вигадані особи. Вони в ті
часи жили на Чернігівщині.

Ця повість стала доброю пам'яттю батькові В. Прянишнікова і
йому самому. Бо, на жаль, лютого дня 1995 р. його не стало.

Приємно наголосити, що всі ці книжки, за винятком збірки опові-
дань А. Пашкевича, побачили світ у місцевих видавництвах.

Вікторія СОЛОНІКОВА.